

min. nař. ze dne 26. dubna 1921, čís. 10 věstn. mezistátní dohoda, která k jednotnému upravení této otázky teprve ujednána býti má (§ 167 c. ř. s.). Lze-li podle shora uvedeného vládního nařízení čís. 532/20 s tím počítati, že tato budoucí dohoda přestala býti prejudiciální pro tento spor, ježto otázka měny byla zvláštním zákonem pro právní poměry tohoto druhu určena, odpadl tím důvod, aby přerušení sporu nadále trvalo.

Čís. 3836.

Zvolila-li si strana v exekučním řízení právního zástupce, počítá se lhůta k rekursu od dne, kdy usnesení doručeno bylo právnímu zástupci.

(Rozh. ze dne 7. května 1924, R I 360/24.)

Do usnesení exekučního soudu ze dne 6. března 1924 vznesen byl dne 1. dubna 1924 rekurs, jež rekursní soud odmítl pro opozdnost. Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nehledě k použitému odmítacímu důvodu, znovu o rekursu rozhodl.

Důvody:

Zvolí-li si strana právního zástupce a tento vykáže se ve spisech řádnou plnou mocí, jest podle §u 93 c. ř. s. všechna usnesení doručovati zmocněnci. Tento předpis platí dle §u 78 ex. ř. i v řízení exekučním. V tomto případě bylo usnesení ze 6. března 1924 doručeno přímo stěžovateli, ač její zmocněnec vykázal se již před tím plnou mocí, a napraveno bylo toto vadné doručení tím, že dodatečně usnesení cno bylo dne 24. března 1924 doručeno zmocněnci stěžovatelky. Platí proto tento den (24. března) za den doručení a jest rekurs do tohoto usnesení, dne 1. dubna 1924 na poštu daný, vznesen včas (§ 65 ex. ř.) a neměl býti proto rekursním soudem jako opozdřený odmítnut.

Čís. 3837.

Zákon o ochraně nájemců ze dne 26. dubna 1923, čís. 85 sb. z. a n.

Do usnesení rekursního soudu v řízení o soudní svolení k výpovědi nelze si stěžovati.

(Rozh. ze dne 7. května 1924, R I 361/24.)

Dovolací rekurs do usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, svolující k výpovědi, byl rekursním soudem odmítnut. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nejvyšší soud připojuje se srovnale se svým posavadním rozhodováním k názoru rekursního soudu, že dovolací rekursy ve věcech, tý-

kajících se svolení k výpovědi, nejsou přípustny. Bez úspěchu musí zůstat pokus stěžovatelův dovodit úsudkem z opaku z okolnosti, že podle nařízení ze dne 9. února 1919, čís. 62 sb. z. a n., byla proti usnesení okresního soudu přípustna stížnost, ale »další opravný prostředek vyloučen«, kdežto dle nyní platného zákona o ochraně nájemníků lze si z usnesení okresního soudu stěžovati ku sborovému soudu druhé stolice, ale »jiný opravný prostředek jest vyloučen«, že nyní ještě omezení opravných prostředků týká se jen usnesení prvního soudu, kdežto ohledně opravných prostředků proti usnesením soudu rekursního platí všeobecné předpisy nesporného řízení. Nařízení čís. 62/1919 rozeznávalo mezi usnesením o svolení k výpovědi a mezi usnesením, vyřizujícím vlastní výpověď, a obsahovalo následkem toho ohledně opravných prostředků předpisy dva; první v §u 3, že další opravný prostředek jest vyloučen, druhý v §u 4, že, byli-li soudem dán souhlas k výpovědi, nepřísluší nájemníkovi právo námitek. Všechny pozdější zákony o ochraně nájemníků, počínajíc zákonem čís. 275/1920, přikazují však, že usnesení nesporného soudce má obsahovati mimo vlastní svolení ku výpovědi i určení lhůty stěhovací a příkaz ku vystěhování pod exekucí. Následkem tohoto sloučení dvou dříve rozlišovaných soudních usnesení v jedno, byly sloučeny i dřívější dva různé předpisy o opravných prostředcích, a to se stalo větou »Jiný opravný prostředek jest vyloučen«. Míněny jsou tím jednak dovolací rekurs, jednak námítka proti výpovědi. Opravný prostředek rozkladu nemůže vzhledem k nabytým právům druhé strany dle §u 9 nesp. pat. v tomto řízení vůbec přijíti v úvahu. Úmyslu rozšíření posavadní stížnostní právo nájemníků nebylo a nelze ho ze zákona dovoditi.

Čís. 3838.

Vedlejší intervenient na straně žalovaného není oprávněn, žádati na žalobci cizozemci jistotu pro své vlastní útraty.

(Rozh. ze dne 7. května 1924, R I 363/24.)

Návrhu vedlejšího intervenienta, přistoupivšího k žalovanému, by cizozemský žalobce složil pro útraty žadatele žalobní jistotu, soud první stolice vyhověl, rekursní soud žádost zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde jen o otázku, zda ten, kdo jest vedleším intervenientem na straně žalovaného, smí žádati na žalobci cizozemci jistotu pro své vlastní útraty. Nejvyšší soud plně sdílí názor rekursního soudu, že složení jistoty podle §u 57 c. ř. s. smí žádati jen žalovaný, nikoli též vedlejší intervenient, na jeho stranu přistoupivší. Žalobce nenapadá vedlejšího intervenienta a nemá proto vůči němu závazku, by mu dával jistotu za následky vyvolané jeho krokem. Vedlejší intervenient není nucen, by se